

Γιάννης Σχίζας ΕΔΩ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΪΚΑΣ...

Ποιος δίνει πλέον σημασία στο «ΠΑΣΟΚ της πράσινης Ανάπτυξης», που το 2009 κυκλοφόρουσε μια μπροσουρά σεβαστών διαστάσεων με προβλέψεις για την εξοικονόμηση ενέργειας, για την προστασία του αστικού και φυσικού περιβάλλοντος, την περιφρούρηση της βιοποικιλότητας και πολλά άλλα; Υποθέτω ελάχιστα. Μέσα σε συνθήκες θυελλώδους λεηλασίας της χώρας και μετατροπής της σε εξαγωγίμο «μοντέλο» περικοπής μισθών, συντάξεων και εργασιακών δικαιωμάτων, η «πράσινη ανάπτυξη» κατέληξε να φαίνεται σαν ένας ξεπερασμένος ιδεολογικός «νεωτερισμός», αχρείαστος πλέον για τις μελλοντικές επικοινωνιακές εφόδους του κυβερνώντος κόμματος.

Όμως τα φαινόμενα στο χώρο της πολιτικής είναι συχνά απατηλά. Η πράσινη ανάπτυξη από την ανάποδη, η ποιότητα ζωής ως κατάσταση επιδεικτική εκποίησης και ρευστοποίησης, η ελληνική φύση ως είδος διαχειρίσιμο και εμπορεύσιμο, υπήρχαν πάντα μέσα στη δυναμική του συστήματος. Η πρόσφατη επιλογή του Γ. Παπακωνσταντίνου ως υπουργού Περιβάλλοντος (ΥΠΕΚΑ), και η ταχύτα-

τη αναψηλάφηση έργων και αντιλήψεων που είχαν αποδοκιμαστεί ή απορριφθεί από διάφορες διαδικασίες, έδειξε πως το «χειρότερο» εξακολουθεί να караδοκεί ως διάδοχο σχήμα του «κακού». Πως το «αυγό του Μνημονίου» ενδεχομένως επωαζόταν και μέσα στο μικροπεριβάλλον της προηγούμενης ΥΠΕΚΑ κ. Τίνας Μπιρμπίλη! Αυτό εξηγεί εν μέρει την ετοιμότητα με την οποία ο νέος υπουργός έφερε στο προσκήνιο διάφορα «Σχέδια Ζόμπι», με στόχο την άντληση πόρων για την ικανοποίηση των Τροϊκανών.

Άνευ ορίων, άνευ όρων (ή άνευ σιέλου...)

Σύμφωνα με δημοσιεύματα, ο ΥΠΕΚΑ προσπαθεί να ξεμπλοκάρει μια σειρά από επενδύσεις που προσκρούουν σε «περιβαλλοντικούς φραγμούς». Είναι φανερό ότι στο στενό πολιτικό του περιγύρο αδιαφορούν για το ότι αυτό που εκφέρεται στο δημόσιο λόγο ως «περιβάλλον» είναι στην πραγματικότητα συλλογικό εισόδημα και δημόσιο αγαθό, νεμόμενο εξ αδικαιρέτου από τους πολίτες. Γι' αυτό «άνευ ορίων-άνευ όρων»,

που έλεγε ο ποιητής Εμπειρίκος (άνευ σιέλου, θα έλεγα εγώ...), έχει ξεκινήσει η επανεξέταση σειράς επενδύσεων:

- Η κατασκευή ξενοδοχειακού συγκροτήματος στην *Αταλάντη Φθιώτιδας*, που έχει μέχρι στιγμής αποτραπεί από τις ενστάσεις υπηρεσιών για το χαρακτήρα της έκτασης.
- Η κατασκευή γηπέδου γκολφ κοντά στις εκβολές του *Αλφειού* στο νομό Ηλείας, που προσκρούει στην ισχύουσα Ζώνη Οικιστικού Ελέγχου.
- Η δημιουργία τουριστικού χωριού (με καταλύματα, γήπεδα γκολφ, ποδοσφαίρου και άλλων αθλητικών εγκαταστάσεων, συνεδριακό κέντρο κ.ά.) σε μοναστηριακή έκταση 6.000 στρεμμάτων στον *Κάβο Σίδερο* στη Σητεία της Κρήτης. Το έργο θα κατέληγε προφανώς σε ένα τουριστικό γκέτο άσχετο με την τοπική οικονομία και «θανατηφόρο» όσον αφορά το ταξιδιωτικό βίωμα των «ενσταβλισμένων» τουριστών – ευτυχώς όμως οι περιβαλλοντικοί του όροι δεν έγιναν δεκτοί από το Συμβούλιο Επικρατείας.
- Η κατασκευή τουριστικής μονάδας στη *Μήλο*, στο βιότοπο της προστατευόμενης κόκκινης οχιάς. Η αναφορά στην προστασία της βιοποικιλότητας το 2010 συνέβαλε στην προστασία ορισμένων βιοτόπων και απέτρεψε κάποια επενδυτικά σχέδια, όμως τα πράγματα ενδέχεται να πάρουν άλλη τροπή στις συνθήκες του μεσοπρόθεσμου...
- Το αίτημα για απευθείας ανάθεση εκμετάλλευσης λατομείου στον *Έβρο* για εξόρυξη ζεόλιθου.

- Η επιχειρούμενη εγκατάσταση αιολικών πάρκων στη *Λέσβο*, τη *Λήμνο* και τη *Χίο*. Οι «αεριτζήδες» έχουν προς το παρόν αναχαιτιστεί από τις τοπικές κοινωνίες, που διαβλέπουν στις ανεμογεννήτριες την καταρράκωση και καταστροφή ειδικών περιοχών της φύσης, ενώ παράλληλα υπάρχει η εκκρεμότητα των μελετών για την προστασία της ορνιθοπανίδας. Σε εκκρεμότητα επίσης βρίσκεται και ένα άλλο αιολικό πάρκο στην περιφερειακή ζώνη του Εθνικού Πάρκου Πρεσπών: Και αυτή η υπόθεση φαίνεται να είναι «προωθήσιμη», δοθείσης της ασχετοσύνης/αδιαφορίας των Τρούικανών σχετικά με τις απαιτήσεις για την προστασία και τουριστική απόδοση ενός Εθνικού Πάρκου...
- Στο χώρο της Αττικής, είναι αξιοπρόσεκτες οι διεκδικήσεις της εξουσίας για τη μετατροπή των ολυμπιακών εγκαταστάσεων στο *Γαλάτσι* σε εμπορικό κέντρο, για την επέκταση ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων στο *Λαγονήσι* (που αναχαιτίστηκε με την αιτιολογία ότι προσκρούει στη θεσμοθετημένη Ζώνη Οικιστικού Ελέγχου Λαυρεωτικής) και για την κατασκευή πάρκου φωτοβολταϊκών στην *Πεντέλη* – που είναι αίτημα της Εκκλησίας της Ελλάδος αλλά προκαλεί την εύλογη αντίδραση της Δασικής Υπηρεσίας...

Η χούντα στο περιβάλλον

Και ενώ όλα αυτά είναι σε σκέψεις ή σε εξέλιξη, το νομοσχέδιο του ΥΠΕΚΑ για την πολεοδομία «καταργεί πλήρως την

πολεοδομική νομοθεσία, όπως τη γνωρίζουμε σε αυτή εδώ τη χώρα» – δηλώνει ακόμη και ο υπεύθυνος Τομέα Περιβάλλοντος της Νέας Δημοκρατίας Κυριάκος Μητσοτάκης! Σε μια πρωτοφανή επίδειξη ασυναρτησίας και κλεπτοκρατικής ληλασίας, που κάνει να φαίνονται «παιδικά πταίσματα» οι προηγούμενες ρυθμίσεις του υπουργού Γιώργου Σουφλιά, το νέο νομοσχέδιο δίνει τη δυνατότητα στον ιδιώτη να χωροθετήσει ο ίδιος λόγω χάρη μια βιομηχανική ή οχλούσα χρήση εντός τουριστικής περιοχής, χωρίς αδειοδότηση από την υφιστάμενη νομοθεσία... Εντέλει, οι «Σοσιαλιστές» και «προοδευτικοί» του ΠΑΣΟΚ δικαιώνουν απόλυτα την ατιμωτική απόφαση του Κ. Μητσοτάκη περί του ότι *«μόνο η Χούντα αντιμετώπισε στην ιστορία αυτού του τόπου τους κανόνες πολεοδόμησης με αυτό τον τρόπο»...*

Αυτή όμως δεν είναι η μοναδική πρωτιά του νέου ΥΠΕΚΑ. Και τούτο γιατί για πρώτη φορά στην ιστορία των αναλήψεων διοίκησης από νέα πρόσωπα με την επακόλουθη «περίοδο χάρι-

τος» ως πίστωσης χρόνου για την κριτική αποτίμησή τους, οι διακηρυγμένες ή διαφαινόμενες προθέσεις του νέου υπουργού έχουν δημιουργήσει άμεσες αντιδράσεις σε χώρους όχι ιδιαίτερα εχθρικούς με το ΠΑΣΟΚ. Απόδειξη η ανοιχτή επιστολή που απευθύνει ο διευθυντής της Greenpeace Ν. Χαραλαμπίδης στον Γ. Παπακωνσταντίνου, διά της οποίας περιποιείται δεόντως τις εκφραζόμενες διαθέσεις και πρακτικές του δεύτερου: «Λιγνίτης, καύση σκουπιδιών, πετρελαιοκίνηση, άντληση πετρελαίου σε Αιγαίο και Ιόνιο, νομιμοποίηση αυθαιρέτων, δεν έχουν καμιά σχέση ούτε με Πράσινη ούτε με Ανάπτυξη», καταγγέλλει ο Χαραλαμπίδης... Ανάλογη κριτική υπό μορφή ερωτημάτων ασκεί στη νέα ηγεσία του Υπουργείου ο Δημήτρης Καραβέλλας, διευθυντής του WWF Ελλάς...

«Πρόκειται για υπανάπτυξη βγαλμένη από το μαύρο παρελθόν και μάλιστα με τεράστιο οικονομικό κόστος. Πρόκειται για συνταγή που προσομοιάζει σε αυτή του Σουφλιά!», είναι το συμπέρασμα του διευθυντή της Greenpeace...